

i deres Sjæle. Vilde det ikke være Mangel paa Pietet og en uhyre Hensynsløshed, dersom en levende Mand, der havde et saadant Ønske, ikke talte derom med sin Hustru og ikke sørgede for at bringe denne Sag saaledes ind i hendes Bevidsthed, at hun kunde gennemføre det? Hvorfor skulde man i denne Lov optage en saadan Bestemmelse, der vilde vække en umaadelig Forargelse hos mange Menneske, maatte ikke saa meget hos Mænd men ganske sikkert hos den største Del af Danmarks Kvinder? Dersom der i en saadan Lov blev paabudt eller befalet, at denne Ting kunde gøres til Trods for de efterlevendes Ønsker, ja saa skulde den jo gennemføres, men jeg gentager, at det vilde være meget uheldigt, at en saadan Bestemmelse skulde være nødvendig, for at man kunde føre Sagen igennem, thi en Mand bør altid staa i det Forhold til sin nærmeste Slægt, til sin Hustru og sine Børn, at han kan vente, at de vilde gaa ind paa et saadant Ønske, og gøre de det ikke, bør han affaa der fra.

Ændringsforslaget under Nr. 1 indeholder altsaa for det første, eller for det andet skulde jeg vel hellere sige, en Bestemmelse, som gør, at Loven bliver det, som den er bestemt til at være, nemlig en Tilladelseslov, en Lov, der tillader de efterlevende at anvende Udgbrænding. Men man betinger dette af, at der foreligger en Disposition fra den afdøde derom. Derved forekommer det mig, at alle berettigede Interesser ere varetagne. Det er det, der staar i Slutningen af andet Stykke, at de vedkommende skulle være „berettigede“ til at lade Udgbrænding foretage. Jeg siger „de vedkommende“, men dette Udtryk staar der ikke. Der staar: „de, hvem Begravelsen efter Lovgivningens almindelige Regler paahviler“. Hvem det er, behøver jeg selvfølgelig ikke at forklare Medlemmerne af dette Ting. — En anden Forandring, der er gjort i andet Stykke af den nuværende § 2 er, at Udgbrænding ikke skal kunne ske, naar Omkostningerne overstige, hvad der vilde medgaa til en farvelig og sømmelig Begravelse, medmindre det kan ske uden Skade for nogen Forandringshaver i den afdødes Bo. Det er naturligt, at det maa være saaledes, at Forandringshaverne ikke skulle kunne lide derved. Naar man vil slutte sig til § 2 saaledes affattet, som her er foreslaaet, vil det være naturligt at sætte den i Spidsen, gøre den til § 1 og den nuværende § 1 til § 2 og sige, at denne Udgbrænding, som her er omfattet, foregaar i dertil indrettede, af Justitsministeren godkendte Anstalter eller Krematorier.

Med Hensyn til den hidtilværende § 1 skal jeg tillade mig at gøre den Bemærkning,

at det har været under Overvejelse blandt Forslagsstillerne, om man ikke skulde tilføje nogle Bestemmelser. Det forekommer mig, at det kunde være ganske naturligt, om man tog nogle Bestemmelser med Hensyn til Beliggenheden af Krematoriet. Det kunde være ret naturligt, om man forbyd, at Krematoriet laa i den bebyggede Del af Byen. Det er naturligt og rimeligt baade for Stedets egen Freds Skyld og for de ombøendes Skyld, at det kom til at ligge paa et saadant Sted, hvor der ikke var almindelig og stor Færdsel, hvor der paa den ene Side ikke var alle de Forstyrrelser, som ellers kunde finde Sted, og paa den anden Side de ombøende ikke i særlig Grad bleve forulempede af den hele Ceremoni. Smidlertid have Forslagsstillerne ment ved nærmere Overvejelse, at hele dette Spørgsmaal kunde overlades til Justitsministeren, som jo i det hele vil have at godkende Anstalten og derfor ogsaa vil kunne tage Hensyn til, hvor den ligger, og hvad der i saa Henseende maa iagttages.

Med Hensyn til Lovforslagets § 3 have Forslagsstillerne foreslaaet, at de 2 første Linier, som angaa Forbudsafstælse, skulle udgaa. Forslagsstillerne mene overhovedet, at der skulde være saa lidt som muligt i denne Lov, der talte om de kirkelige Ceremonier. Man har jo, som Ændringsforslaget til § 5 viser, ment, at man i det hele skulde stille sig paa en saadan Maade, at Folkekirken under alle Omstændigheder ikke i nogen som helst Henseende kunde føle sig prægraveret ved de Bestemmelser, som denne Lov tager.

Ændringsforslaget under Nr. 3 indeholder kun en Tydeliggørelse paa forskellige Punkter. Man har ment at maatte gøre det klart, at den Dødsattest, som skal udstedes, skal være udstedt af Lægen paa det Sted, hvor Døden er indtraadt. Det vil jo nemlig lettelig hænde, at man fører Riget fra et eller andet Sted i Provinserne her til København, hvor det eneste Krematorium her i Landet er, men saaledes som Lovforslagets § 3 er affattet, staar det hen, om Dødsattesten skal udstedes af Lægen paa Krematoriets Sted eller paa det Sted, hvor Dødsfaldet er indtraadt. Det mente man, at man for Tydeligheds Skyld maatte gøre klart. Det er altsaa nærmest en Redaktionsændring — Med Hensyn til det Punkt, at Dødsattesten skal indeholde en Erklæring om, at der ikke efter Legens Skøn er nogen Grund til Mistanke om, at Døden er forarsaget ved en Forbrydelse, have vi ment, at der bør udstedes en særlig Erklæring desangaaende. Dødsattesten er nemlig indrettet paa en vis bestemt Maade, og det vilde efter denne Affattelse være unaturligt,